

קובץ

האור לחיים

שנה חמישית

מאמרים ושיחות

מזן ראש הישיבה

הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת נשא
חג שבועות תשפ"ב

זמני השבת (פרשת נשא) / חג שבועות

ר"ת	צאת החג	ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
21:14	20:18	21:13	20:17	* 19:26	י-ם
21:11	20:16	21:10	20:15	19:24	ת"א
21:15	20:19	21:14	20:18	19:27	חיפה
21:11	20:16	21:10	20:15	19:24	ב"ש

* לנהגים 40 דק': 19:06

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת נשא - שבועות תשפ"ב

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחריד" - חומש במדבר

1 רגישות לכבוד הזולת

פניני אור החיים הקדוש:

10 הבריאה כולה נכספת לבוראה

שבועות:

16 ימי הכנה לקבלת התורה

19 בכל יום יהיו בעיניך כחדשים

רגישות לכבוד הזולת

סולת או כף זהב למנחתו?

מכאן אתה למד, שאכן ישנה משמעות לכל סאת סולת ולכל כף זהב... הנשיאים כה נזהרו זה בכבודו של זה, עד שכל אחד מהם דאג שלא יהיה קורבנו גדול אפילו במעט משל אחרים, שלא ייראה חלילה כאילו יש לו מעלה יתירה על פניהם.

והנה, גם התורה נהגה בנשיאים כשם שנהגו הם זה בזה, ופירטה את קורבנו של כל אחד ואחד מהם, אף על פי שהיה זהה לקורבנות שהקריבו לפניו. וכך מבאר רבנו בחיי (במדבר ז, פד):

”ומה שהיה הצורך לכתוב שתים-

וַיִּקְרִיבוּ נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל רְאִשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטּוֹת הֵם הָעֹמְדִים עַל הַפְּקָדִים (במדבר ז, ב).

התורה הקדושה מאריכה לפרט את קורבנו של כל נשיא ונשיא: ”וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת קָרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁת בְּזָוַיִּת עֲמִינֶדֶב לְמִטָּה; (במדבר ז, יב); בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי הַקְּרִיב נְתַנְאֵל בֶּן צוּעָר נְשִׂיא יִשְׁשַׁכָּר” (שם, יח), וכו’.

זאת, אף על פי

שקורבנות הנשיאים היו זהים בכל פרטיהם ומדויקים בתכלית, לא היה יותר או פחות לאחד מהם!

ויש להתבונן בטעם הדבר: מדוע נזהרו כל כך שלא לשנות זה מזה? מה היה קורה לו אחד מהם היה מוסיף מעט

”למען כבוד מלכנו,

מלכו של עולם, נשמור

על כבוד הזולת ונזהר

מכל צל של פגיעה”

כבוד, ולהורות כי כשם שהיו שווים בקורבנם בעצה ובהבאת הקורבן, ובשיעורי המשקל, כך היו שווין בזכות, ולפי שכבוד כל אחד שווה בעיני המקום לכך תאריך התורה בסיפור כל אחד מהן בשווה".

כלומר, אם היתה התורה מפרטת את קורבנו של נחשון בן עמינדב נשיא יהודה, ואחר כך כותבת לנו כי זה היה גם קורבנם של אחד עשר הנשיאים האחרים, היתה בכך פחיתות כבוד לנשיאים האחרים, ששמם לא הוזכר. רצה הקב"ה להראות, שכשם שהיו קורבנותיהם שווים, כך היתה גם זכותם שווה, וממילא - כבודם שווה בפני המקום.

לכן הזכיר ופירט כל אחד מהם בנפרד,

עשרה פרשיות כולן מעניין אחד בקורבנות הנשיאים, וכמה גופי תורה תלויין בתורה במילה אחת או באות אחת.

"הנכון בטעם זה, שהקב"ה חולק כבוד ליראיו ומכבד מכבדיו, כאומר: (שמואל א ב, ה) 'פִּי מְכַבְּדֵי אֶכְבֵּד', ואילו היה מזכיר ומכבד הראשון ואומר: 'זה קורבן נחשון בן עמינדב', ויאמר: 'וכן הקריבו כל הנשיאים איש איש יומו', יהיה זה קיצור בכבוד האחרים.

"ועוד, שכל אחד מהם חשב בקורבנו טעם בפני עצמו שלא כטעם חברו, ולפי שהיו הטעמים חלוקים, שהיה כל אחד מהם רומז לשבטו, לכך באו הפרשיות חלוקות, לכל אחד ואחד פרשה בפני עצמה, כדי לחלוק להם

אליפותו. לקח המלך את הרובה וירה לכיוון המטרה. בסיבוב הראשון פגע הכדור מילימטר ליד עיגול המטרה, וכך היה גם בכדור השני, והשלישי. המלך היה קלען מצוין, קליעותיו היו טובות, אך היתה בהן סטייה דקה...

המתח עמד בחלל האוויר, הקלען הוזמן להתחרות במלך... ולהפתעת כל הנוכחים הוא לא הצליח לקלוע למטרה, ואף לא לנקודה שבה קלע המלך, אלא החטיא את המטרה במרחק של כמה מילימטרים.

הוא ניסה את כוחו בעשרים כדורים, שאת כולם קלע לאותה נקודה בדיוק, ללא שום סטייה, כולם באותו מילימטר בדיוק...

אבל, המלך ניצח, הוא היה קרוב יותר למטרה!

המלך הזמינו לסעודה, ובסעודה פנה אליו ותמה היאך ייתכן שכולם אומרים שהוא מעולם לא החטיא את המטרה, ואילו הפעם לא הצליח לדייק כלל...

נענה הקלען והשיב: "אדוני המלך,

כדי להראות שכולם שוים לגמרי! שלא ירגיש אחד מהם פחיתות, אלא כל אחד ואחד ירגיש חשיבות ויקבל את הכבוד שקיבלו רעיני.

ה"בן איש חי" זצ"ל (נפלאים מעשיך, מעשה לא) מביא סיפור על קלען מקצועי בצורה מופלאה, שהיה מצליח לקלוע בדיוק לנקודה שהתבקש.

בכל מטרה שהציבו - קלע בדיוק מוחלט. אם רצו שיקלע לאוזנה של חיה הצליח להחדיר את הכדור למרכז האוזן בדיוק, מעולם לא החטיא במילימטר...

המלך באותה מדינה אהב אף הוא להתאמן בקליעה למטרה והיה קלען מצוין.

כאשר שמע על הקלען המומחה, הזמינו לתחרות כדי לראות עד כמה הוא יודע לקלוע למטרה...

הגיעה עת התחרות, לוח הקליעה הוצב, ומקום המטרה סומן. המלך כווד להיות הראשון להראות את

לנו עד כמה חשובה הרגישות לזולת
וההתחשבות בכל יהודי.

גדולי ישראל היו מושלמים בכל
מידה, הם נהגו כלפי כל איש מישראל
ברגישות דקה מן הדקה.

נספר כמה סיפורים שמהם נוכל
ללמוד עד היכן מגיעה הרגישות
לכבוד הזולת:

רבי חיים עוזר גרודזינסקי זצ"ל היה
רבה האחרון של וילנא טרם השואה
הנוראה. הרב היה גדול וחרף בתורה
בצורה נשגבה, גדולי עולם היו
משחרים לפתחו, אף החפץ חיים
הגיע אליו כדי לקבל ממנו הסכמה
לספריו...

הוא היה מקבל מאות מכתבים
ושאלות בדברי תורה, ובגאונותו
העצומה היה עונה לשני מכתבים
באותו זמן, כאשר בכל אחת מידיו
הוא כותב מכתב אחר, בנושא שונה
לגמרי ומצטט תוך כדי כך מקורות
רבים, והכל במהירות אדירה...

בימים ההם היה נהוג לצאת לעיירת
מרפא. היו עיירות מיוחדות, ששרר

אומנם קלעתי במרחק מועט
מהמטרה, אך עשרים כדורים לא
זזו מילימטר מאותו חור שקלעתי,
יכולתי לקלוע בנקודת האמצע בדיוק,
אך כבודו של המלך עמד לנגד עיני,
ומוכן הייתי לאבד את ניצחוני ובלבד
שמלכי יהיה בראש!"

כששמע זאת המלך חיבקו ונשקו ונתן
לו מתנות...

גם אנו, למען כבוד מלכנו, מלכו של
עולם, נשמור על כבוד הזולת ונזהר
מכל צל של פגיעה, נוותר על הניצחון
וההישגים שלנו כדי לשמור על כבוד
זולתנו.

הקב"ה אוהב מאוד את מי שנוהג
ברעהו ברגישות, הוא ציווה עלינו
מצוות רבות בין אדם לחברו, עליהן
הוא מקפיד ביותר, וכל הזהיר בהן
זוכה לשכר רב בעולם הזה ובעולם
הבא.

התורה מאריכה בקורבנו של כל אחד
מהנשיאים, כדי שלא תיגרם, חלילה,
הרגשה קלה של עלבון, כדי לחדד

ולפתע הוא רואה אדם המתלווה אליהם.

התלמיד לא הבין: הלא הרב חלוש ועייף, וההליכה קשה עליו, ומדוע רבו מתאמץ כל כך?

לפתע שם לב כי הגיעו לבית הדואר, והרב פונה ליהודי הזר ואומר: "הנה, פה זה בית הדואר".

התפלא התלמיד ושאל את רבו: "מדוע הרב כה טרח, וכי לא יכולנו להדריכו ללא הליווי הצמוד?"

לתדהמתו, השיב לו רבי חיים עוזר בפשטות: "הלא שמת לב? אדם זה הינו מגמגם, אילו הייתי מראה לו את הדרך ושולחו לדרכו, היה נאלץ לשאול אדם ועוד אדם, כשבכל פעם היו נגרמים לו בזיונות ובושות בשל גמגומו הכבד... לא רציתי שיצטרך לשאול שוב ושוב, לכן טרחתי ללוותו

בהן אויר צח ונקי, והיו שם מעיינות נקיים. לעיירות הללו היו מגיעים רבים, בעיקר אנשים מבוגרים, לתקופה קצרה של חופשה כדי לשאוף אוויר צח לצורך בריאותם. האוויר שם היה מרפא וגם המים היו מיוחדים, היו בהם מינרלים מיוחדים המבריאים את הגוף.

רבים מגדולי ישראל יצאו אף הם לעיירות המרפא, וכמובן היו עוסקים שם בתורה, כאילו מצויים הם בישיבתם.

באחת השנים לעת זקנותו שהה רבי חיים עוזר זצ"ל בעיירת המרפא, כשאחד מתלמידיו מלווהו בדרכו ותומך בו.

והנה באחת הפעמים בעת צעידתם, הבחין לפתע התלמיד כי הרב פונה לכיוון שונה מהיעד שאליו רצו להגיע,

ליהודי תחושה קלה של צער..."

גם על ה"חזון איש" זצ"ל מסופר, שבאחת הפעמים צעד עם מלווהו במהירות, ולפתע עצר ועמד על מקומו.

כאשר העיר מלווהו שמחכים להם, הבהיר לו ה"חזון איש" כי מאחוריהם צועד יהודי מבוגר, ואם יראה אותם צועדים במהירות רבה, עלול הוא לחוש צער ולחשוב עד כמה הזקן הוא, וכמה קשה הליכתו. זה עניין של ביזיון הבריות, וכדי לא לבזותו עדיף שימתינו להם מעט, ובלבד שלא לצער את הזקן... [אולם עניין זה הוא בדרך כלל רק כשישנה היכרות בין השניים, וגם ששניהם מבוגרים וכדומה והולכים באותו שביל]

זה עניין של רגישות.

לכן התורה מאריכה כל כך בפרשת קורבנות הנשיאים ומפרטת שוב ושוב את הקורבן בדיוק נמרץ, כדי שלא תיגרם לאף נשיא חלישות הדעת והרגשת פחיתות.

התורה מצווה אותנו ציווים רבים

עד המקום, וכך לא יצטרך לדבר כלל".

זוהי רגישות אמת לצער הזולת, גדולי ישראל התאמצו וטרחו לשם מניעת רגע של צער מיהודי.

סיפר מורי ורבי, ראש הישיבה, רבי מאיר דב רובמן זצ"ל, שפעם הלך עם אחד הרבנים שלו, ולפתע האט הרב בדרכו, והחל לצעוד באיטיות רבה. במקום להגיע ליעדו בחמש דקות, צעד כמהצית השעה צעד אחר צעד....

כאשר שאלו התלמיד לסיבת הדבר, הסביר לו: "היהודי הצועד לפנינו הינו תלמיד חכם גדול, וגם הוא צריך להגיע למקום הליכתנו.

דא עקא, שפיסח הוא, גורר רגל אחר רגל באיטיות ובקושי רב. אם אלך מהר, אולי יעלה בליבו הרהור צער, בראותו שאחרים צועדים מהר והוא נאלץ לגרור רגליו בקושי רב. אולי יחשוב לרגע: 'ריבנו של עולם, למה אני פיסח?!...' איני רוצה להחליש דעתו, ועל כן מעדיף אני להשתרך בדרכים לאיטי, ובלבד שלא תיגרם

פעם הגיע אליו אברך כדי לקבל ממנו היתר הוראה. הרב שאלו מספר שאלות, אך הוא לא ידע להשיב, לא מיניה ולא מקצתיה. הרב ניסה לשוחח עימו סחור סחור בנושאים רבים בתורה, אך גם בהם לא מצא האברך את ידיו ורגליו...

בינתיים, הגיעו לבית הרב שני בעלי בתים עשירים גדולים לדין תורה. הם הניחו סכום כסף גדול על שולחן הרב, וביקשו שהרב יפסוק בדינם, ומי שיצדק בדין יקבל את סכום הכסף הגדול.

הרב שמע את טענותיהם, רשם את כל הפרטים וליווה אותם אל מחוץ לביתו, ובינתיים נשאר סכום הכסף על השולחן.

כשחזר הרב לביתו הוא לא מצא את

על זהירות מופלגת בכבוד הזולת, ותפקידנו בזה העולם הוא לטפח את המידות האציליות ולזככן, לרכוש ענווה ואהבת הבריות.

בניו של מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל סיפרו בדרשות והספדים עליו, שאביהם לא היה מדרבן אותם בדברי מוסר שיהיו גדולי הדור או צדיקים, עיקר חינוכו היה תמיד להרגיש את נפש הזולת. והיה אומר, שאדם שאינו מרגיש את נפש הזולת אינו בגדר אדם והריהו כבהמה, ואולי אף פחות מבהמה!

מרן הרב שך זצ"ל סיפר בשם הרב מבריסק זצ"ל, שהכיר מרא דאתרא בעיירה פלונית, שהיה גדול בתורה והיה מסמיך אברכים להוראה.

לעילוי נשמת
עופר בן שלום וציונה ז"ל

להוראה וימנה אותו למורה הוראה
באחד הישובים הסמוכים.

שנתיים ימים למד הרב עם האברך
עד שהכשירו להיות מורה הוראה.
אמיתי, ומינה אותו למורה הוראה.
בנוסף לכך, בכל ערב יום הכיפורים
היה הרב מגיע אל אותו אברך ומבקש
סליחתו, ועדיין לא נחה דעתו של הרב
על שחשד ביהודי ופגע בו...

אין חמור יותר מלפגוע ביהודי!

בעניין זה, של זהירות בכבוד הזולת,
נביא עובדה מאלפת מחייו של רבי
רפאל ברוך טולידנו, סבו של רבי ניסים
טולידנו זצ"ל.

רבי רפאל ברוך, חסידא קדישא,
היה דיין ואב בית דין בעיר מקנס
שבמרוקו. פעם הגיע אליו בחור אחד
שישב ושקד על תלמודו, וכאשר
בא בקשרי שידוכין, הבטיח שישגי
ממשפחתו חמש מאות לירות לצורך
החתונה, אך מזלו לא שפר עליו, ולא
הצליח להשיג את הסכום הזה.

הכסף, וגם האברך כבר לא היה שם.
התחיל הרב לרוץ אחר האברך וקרא
לעברו: "מחול לך, מחול לך, מחול
לך!"

האברך הבין שהרב חושד בו על
שלקח את הכסף ולא ענה דבר, אלא
קיבל את דברי הרב בדומיה והמשיך
בדרכו.

כשחזר הרב לביתו פנתה אליו הרבנית
בפליאה: "כבוד הרב, תמחל לי, אבל
כיצד השארת סכום כסף כה גדול לפני
אברך צעיר והלכת? אם לא שלקחתי
את הכסף והחבאתי אותו, היית צריך
לשאת באחריות על אובדן הכסף!"

שמע זאת הרב ונחרד - הוא הבין
שחשד לחינם באברך הצעיר ופגע
ביהודי!

הרב לא פצה את פיו, אלא יצא
במהירות מביתו כדי לחפש את
האברך.

לאחר שמצאו התנצל בפניו על
שחשד בו בחינם והבטיח לו שילמד
איתו היטב את כל ההלכות, עד
שיצליח לעבור את מבחן הסמיכה

לבני ביתו ולתלמידיו. "ראו איזה שעון נאה!" אמר להם. "קיבלתיו מהבחור כמשכון..." מאוחר יותר שאלוהו: "מדוע עונד הרב שעון פשוט שכזה? מה עניין מצא בו?"

ענה להם רבי רפאל ברוך: "אומנם איני זקוק לשעון הזה, אך הבחור קיבל ממני הלוואה כה גדולה בתמורה למשכון כמעט חסר ערך, רצייתי שירגיש שהמשכון שנתן לי הוא כן בעל חשיבות, וגורם לי לקורת רוח".

צא ולמד כמה חשובה הזהירות בכבודו של כל אדם מישראל!

אם נזכה להרגיש כך, תתרבה האהבה והאחוה בישראל, וישרור השלום, שהוא כלי מחזיק ברכה לישראל.

"בעוד שבוע ימים יחול התאריך שנקבע לחתונה", תינה הבחור את צערו ודאגתו לפני הרב, "ואם לא אשיג את הכסף - החתונה עלולה להתבטל".

הבחור ודאי לא ציפה שרבי רפאל ברוך יוציא את הכסף מכיסו, אך להפתעתו ענה לו הרב: "תן לי את שעונך כמשכון, ואעניק לך בהלוואה את הסכום שאתה זקוק לו".

וכך היה. החתן נתן לרב את שעונו, ובתמורה למשכון זה, שהיה שווה חמש לירות, נתן לו הרב הלוואה על סך חמש מאות לירות...

אבל בכך לא תם הסיפור. הרב ענד את השעון הפשוט על ידו, והראה אותו

הבריאה כולה נכספת לבוראה

חלק רוחני נכסף להידבק בבורא יתברך. יכולה להיות בארץ רחוקה אבן הנכספת להידבק בתלמידי חכמים, מייבאים אותה כדי לבנות מקום תורה, וכך היא מגיעה לייעודה. אין לנו כל השגות במושגים הרוחניים הללו, אבל הבריאה כולה שואפת לרוחניות.

יכול להיות ברזל הנמצא במעבה האדמה ואיש אינו רואהו והוא אומר כביכול: ריבונו של עולם, כלום אינני זכאי שיהיה גם לי חלק רוחני? ואז באים התושבים המקומיים, חוצבים באדמה, מוציאים את הברזל, ועושים ממנו רגליים לשולחן או חלק במזגן, ואותו ברזל מגיע למקום תורה ושומע שם תפילות ותורה.

כך גם החול משתוקק לחלק רוחני, והקב"ה נותן בלבם של אנשים לעשות ממנו זכוכית למנורות והוא מגיע בסופו של דבר לבית כנסת או לבית מדרש.

והביא האיש את אשתו אל הפהו
והביא את קרבנה עליה עשירת האיפה
קמח שערים לא יצק עליו שמן ולא יתן
עליו לבנה פי מנחת קנאת הוא מנחת
זָפְרוֹן מִזְפָּרֵת עֹזֶן (במדבר ה, טו).

ה"אור החיים" הקדוש מבאר את התוכן הפנימי רוחני של פרשה זו. תחילה הוא שואל מספר שאלות להבנת הפסוקים ומכוחם הוא מפרש על פי יסוד שכתב בפרשת בראשית (ב, א) על הפסוק "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם...", וזה לשונו:

"כי כל נברא והווה תכסוף ותכל תאוותו
להידבק אל האלוקים חיים ברוך הוא,
והרגש תיאבון זה ישנו גם כבלתי נועע,
כל אחד כפי שיעור הרוחניות אשר
הטביע בו הבורא, כפי מה שצריך
לקיומו, ולתת שבה לבורא כאומרו
(משלי טו, ד) 'כל פעל ה' למענהו'."

ביאור הדברים: לכל הנבראים - אפילו אלו הדוממים - יש חלק רוחני, ואותו

בבורא יתברך, כי הפירוד הזה קשה להם.

כי, כאמור, כל הבריאה כולה נכספת להיות קרובה לבורא עולם, וכאשר היא רחוקה ממנו, כאבה גדול ועצום.

והנה - ממשיך ה"אור החיים" הקדוש - בתחילה, לפני חטא האדם הראשון, רצון ה' יתברך היה לקבוע את דירתו כאן, בעולמנו, לא למעלה בשמים. זו תכלית הבריאה, שהקב"ה ישכון בעולם השפל ולא בשמים. וכשחטא האדם "נתקללה האדמה וגבה כסא המלוכה מקור הברכה מן העולם" - הקב"ה קילל את האדמה, כמו שנאמר: "אָרֶרָה הָאֲדָמָה בְּעִבְרֶךָ" (בראשית ג, יז), והקב"ה כבר לא גר כאן - אם בני אדם חוטאים ומבזים אותו - שוב אין הוא גר בקרבם.

ברם, כאשר ניתנה תורה לישראל, התגלה כי רצונו יתברך לשוב ולדור כאן בעולם התחתון. וראייה לכך, הצייווי שהצטוו בני ישראל במדבר לעשות לו מקדש עוד במדבר, בלי

זהו אחד מפלאי הבריאה, שכל כולה תשוקה להידבק בבוראה, כי זוהי כל תכליתה.

עוד מצאנו בחז"ל (בראשית רבה ה, ד): "אמר רבי ברכיה: לא פירשו המים התחתונים מן העליונים אלא בבכיה, ההוא דכתיב (איוב כח, יא) 'מִפְּכֵי נְהָרוֹת חִבְשִׁי'".

בתחילת הבריאה היו המים העליונים והמים התחתונים מחוברים יחדיו - "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" (בראשית א, ב), עד שהקב"ה כביכול חצה את המים, הפריד בין המים התחתונים לעליונים. חלק מהמים עלו למעלה, קרוב אל השי"ת, וחלק מהמים ירדו למטה, ונעשו רחוקים ממנו. החלו המים הללו לבכות: ריבונו של עולם, הרי היינו קרובים ודבוקים בך, ועתה אנחנו מוטלים למטה. כואב להם הניתוק, כואב להם ריחוקם מהקב"ה ולכן הם נקראים 'מים בוכים'.

זו המציאות של גלי הים המתרוממים כלפי מעלה, ברצונם להידבק חזרה

סרה סיבת בכייתם של המים, ושוב הם שמחים וששים, כי סרה חרפת הארץ.

נמצא כי יש קשר ישיר בין החטאים, לבין השראת השכינה. בזמן קבלת התורה, כאשר התעלו בני ישראל לדרגת אדם הראשון קודם החטא, היו ראויים שהשכינה תשוב ותשרה כאן בעולם, והקב"ה יקבע מקומו בעולם התחתון, כפי שהיה רצונו בעת הבריאה. על אותו זמן אמרו רבותינו במדרש (שמות רבה מא, ז) כי זכו לחירות ממלאך המוות וחירות מיצר הרע.

אבל לאחר שחטאו בעוון העגל, שוב הסתלקה השכינה מהעולם, ונותרה רק במקום מוגבל בתוך המחנה, במשכן אותו עשו.

להמתין לבואם לארץ ישראל. והרי לולי חטא מרגלים, היו נכנסים לארץ ישראל תוך זמן קצר ביותר, ועם כל זאת לא המתין השי"ת לכניסתם לארץ, אלא ציווה לעשות לו משכן כדי שישרה שכינתו שוב כאן בעולם. ברם, לאחר שחטאו ישראל, סילק הקב"ה את שכינתו ושב למקומו הראשון במרומים.

הרי התברר לנו, כי לולי החטאים גרמו לכך, רצונו יתברך היה שתהיה לו דירה כאן בעולם התחתון. ובמצב זה, בו השכינה שורה בתחתונים, שוב אין סיבה לבכי של המים. שהרי כל סיבת בכייתם של המים התחתונים, כאשר הופרדו מהמים העליונים, היא ריחוקם מהבורא יתברך, אך אם שכינתו נמצאת כאן בעולם התחתון,

לעילוי נשמת

קרן אור בת דבורה ארלין ז"ל

נקראים 'מים קדושים', בגלל קרבתם להשי"ת, ואין זה סותר חלילה את דברי רבותינו שאמרו שהמים הללו נתקדשו בכיור, אלא 'אלו ואלו דברי אלוקים חיים'; אכן התקדשו המים בכיור, ויחד עם זאת הם קדושים בשל עצם קרבתם למקום השראת השכינה.

מעתה מובן מדוע ציוה הקב"ה לקחת מעפר המקדש, אותו עפר שאף הוא קרוב אל הקב"ה, ולא לחפור באדמה ולקחת עפר אחר שהוא עמוק יותר, כי ככל שהעפר נמצא יותר למעלה, כך הוא קרוב יותר אל מקום השראת השכינה. ובוודאי שאין להביא עפר הנמצא מחוץ למקדש, בשל ריחוקו ממקום שכינתו יתברך.

ציווי התורה הוא לשים תחילה את המים ועליהם לתת את העפר, וזאת כפי שהיה בתחילת הבריאה, שנאמר בה: 'וַיִּרְחַץ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם' (בראשית א, ב). ואמרו חז"ל שאם הקדים את העפר, לא עשה כלום, אלא יש שתי אפשרויות - או

ברם לעתיד לבוא, בזמן עליו אנו מתפללים, כאשר יוסר הרע מהעולם כדברי הנביא זכריה (יג, ב): 'וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעְבִּיר מִן הָאָרֶץ', או אז תיקרא הארץ "ארץ החיים" ותשוב ותשרה שכינתו כאן בעולם.

הרי שמקום המשכן והמקדש, הוא המקום בו שורה השכינה, ומקום זה הוא ה'ארץ העליונה', בניגוד לעולם השפל שהוא 'הארץ התחתונה'. שם, בארץ העליונה, שורה שכינתו יתברך, שם חונה האלוקים והוא המקום הקדוש, שאינו כלול בקללה שקוללה האדמה.

לפי יסוד זה, נוכל להבין את כל עניין השקאת הסוטה.

כאשר מקנא האדם לאשתו על כך שנסתרה, הוא מביא אותה אל מקום השראת השכינה, זו 'הארץ העליונה' שאינה כלולה בקללת האדם. גם המים הנמצאים שם, אינם בגדר 'מים בוכים', כי קרובים הם אל השכינה, ואין להם סיבה לבכות. מים אלו

מעשה אשר יחפצו עשות."

גם ציוותה התורה להקריב מנחת שעורים, וזו דוגמה למנחה פחותה, כמו שהביא קין בראשית הבריאה, וכל זה היה תוצאה של חטא אדם וחווה. לכן מנחת השעורים היא 'מזכרת עוון', היא מזכירה את חטא אדם הראשון, שהוא אשר גרם שהמים יבכו והאדמה תתקלל. נמצא כי מה שאמרה התורה "מִנְחַת זֶפְרוֹן מִזֶּפֶרֶת עוֹן", אין כוונתה לחטאה של הסוטה, אלא לחטא אדם הראשון, שבעטיו התקללה האדמה והמים בכו.

כאשר מגיעים המים הללו, אשר בהם נמחה שמו יתברך, אל מעי האשה, אם אכן האשה טמאה, הרי המים מרגישים זאת, והם זוכרים את יגונם

לשים מים תחילה ועליהם את העפר, או מלכתחילה שהעפר והמים יהיו מעורבים.

כי זהו הסדר בבריאה: יש חלק שהמים למטה והעפר למעלה ויש חלק שהמים מעורבים בעפר, אבל מציאות של עפר למטה - אינה קיימת בסדר 'מים חיים'. אומנם יש דעה של רבי שמעון שם במסכת סוטה (טז ע"ב), שאין להקפיד גם אם העפר למטה, כי לדעתו די בכך שיתקדשו המים בכלי, וזוהי חיותם.

עוד ציוה הקב"ה לכתוב את פרשת סוטה על קלף יחד עם אזכרות שמו יתברך ולמחוק את כל הכתב במים ובעפר, כדי "לתת כח בהם לעשות

אם כן מובן, כי אותם המים שבכו בעת שהורחקו משכינתו יתברך לאחר חטא אדם הראשון, הם אלו הנוקמים את נקמתם באותה סוטה, שחטאה הוא הגורם לכך. הרי זה כמו אדם הפוגש את אויבו ומתנקם בו, בבחינת 'הבא להורגך - השכם להורגו'. ואף אמנם כי התורה הזכירה רק את המים, אבל את הנקמה נוקמים יחדיו המים והעפר המעורב בהם, כי לשניהם נגרמה אותה רעה, לאחר חטאם של אדם הראשון וחווה אמנו.

ובכייתם ובכך הופכים הם להיות מרים, ובעת מרירותם הם חותכים את מעי האשה ונוקמים בה על כך שהיא זו שגרמה לבכיייתם, ובכח השם שנמחק בהם, הם נוקמים את נקמתם ממנה.

החטא הזה בו חטאה אותה סוטה, הוא החטא בו חטאה חווה אמנו בזוהמת הנחש, כפי שאמרו חז"ל כי הנחש פיתה את חווה והטיל בה זוהמא. בעקבות חטא זה, הסתלקה שכינת האור העליון מהעולם התחתון אל העולם העליון.

ימי הכנה לקבלת התורה

ניתנו לבני ישראל חמישים ימים כדי להשתחרר מעבדות מצרים, על כל המשתמע מכך, ולצאת לחירות רוחנית, ולהגיע טהורים לקבלת התורה. אין לך בן חורין גדול יותר מאשר עבד ה', העוסק בתורה (אבות פ"ו מ"ב). העוסק בתורה הוא מלך המושל על תאוותיו, ואינו עבד נרצע המשועבד להן.

באותם ימים, שבין יציאת מצרים לקבלת התורה, בני ישראל הביעו את השתוקקותם העזה להשתחרר מהשיעבוד לטומאת מצרים ותועבותיה, ולהפוך להיות בני חורין אמיתיים בקבלת התורה.

גם לאחר קבלת התורה יש ציווי להמשיך ולספור את הימים כדי להזכיר לבנים את מעלת אבותם, שזיכרו את עצמם לקראת קבלת התורה וציפו בהשתוקקות לקבלתה.

תכלית יציאת מצרים היתה קבלת התורה, וכמו שאמר הקב"ה למשה: "בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה" (שמות ג, יב). חז"ל מדייקים מהאות נו"ן היתירה במילה "תעבדון" [שהרי יכול היה לכתוב "תעבדו"], שששנתבשרו ישראל על היציאה ממצרים, נתבשרו גם שעתידים הם לקבל את התורה ביום החמישים ליציאתם.

כדי לקבל את החוכמה האלוקית - התורה הקדושה, שיש בה את כל החוכמות שבעולם, וכמו שאמר בן בג בג (אבות ה, כב): "הפוך בה והפוך בה דכולה בה" - נצרכה מהם עבודת הכנה מוקדמת.

עם ישראל במצרים היו שקועים במ"ט שערי טומאה, עטופים במ"ט קליפות, והיו זקוקים למ"ט ימים כדי לקלפן.

אי אפשר לנקות לכולך, שהצטבר במשך זמן רב, בבת אחת. לשם כך

מהות עבודת ההכנה לקבלת התורה היא עבודת תיקון המידות. עקירת מידות מגונות מחד גיסא, והשרשת מידות טובות מאידך גיסא - היא הכנת הכלים שבלעדיהם אי אפשר לקבל תורה.

כדי להגביר את הציפייה ליום הנכסף, יום קבלת התורה, וכדי שהציפייה תהיה מתוך רגשות של שמחה ועורגה ולא מתוך ייאוש - תקנו לנו חז"ל שנאמר "היום יום אחד לעומר", ולא 'עלינו לספור עוד ארבעים ותשעה ימים' (ראה חינוך מצוה ש"ו באריכות).

הדרך לזכות להשתוקקות לקבלת התורה, המתחדשת מידי שנה בשנה באותם ימים, היא על ידי לימוד התורה. הלימוד, בעמל וביגיעה, הוא המעניק את התשוקה לתורה ביתר שאת וביתר עז.

הצייוי על ספירת העומר נכלל בתוך פרשת המועדים, העוסקת במועדי עם ישראל.

המציאות היא ש"אדם קרוב אצל עצמו" (יבמות כה ע"ב) - הוא קרוב יותר אל הגוף, יותר מאשר אל הנשמה. זאת משום שאת הגוף הוא רואה, ואת הנשמה - לא.

משום כך, כאשר הגוף מתאוה למילוי תאוה כלשהי, ויצר הרע בוער כאש בנעורת - קשה מאוד להתגבר עליה, וכך הופך האדם להיות עבד ליצרו הרע.

הדרך היחידה לשבור את התאוה ובכך להפוך ולהיות מלך עליה, היא באמצעות התורה הקדושה.

משום כך אומרים חז"ל (ויקרא רבה יח, ג) על הכתוב (שמות לב, טז): "חרות על הַלְחַת" - אל תקרי חרות אלא חרות. התורה הקדושה מעניקה חירות ממלאך המוות, הוא יצר הרע הוא מלאך המוות (בבא בתרא טז ע"א).

המבטל רצונו - הוא מלך, משום שבכך הוא מוכיח שהוא מולך על עצמו ואינו עבד לתאוותיו. התורה הקדושה מלמדת אותנו אלו רצונות יש לבטל, וכיצד מבטלים אותם.

אל תדאגו, אל תיכנסו לעצבות, הנה,
יש לכם הרבה חגים ומועדים, ואינכם
צריכים לדאוג...

כיוצא בכך, בימי בין המצרים - בהם
נוהגים מנהגי אבלות על חורבן בית
המקדש - קוראים לעולם את פרשת
פנחס, שבה חוזרת התורה על פרשת
המועדים.

גם כאן בא הדבר לעודד את רוחנו -
אל תתעצבו! על אף שנמצאים אתם
בזמן קשה שהעצב ראוי לו, הנה ראו,
יש לכם חג, ועוד חג, ועוד חג...

להתאבל צריך, אבל יהודי לעולם אינו
צריך להיות עצוב ומדוכא!

ימי הספירה הם ימי עצב על פטירת
תלמידי רבי עקיבא. שנים עשר אלף
זוגות תלמידים מתו בימים הללו
(יבמות סב ע"ב). בכל יום יותר משבע
מאות לוויית! מזעזע!...

לפיכך אנו נוהגים כיום מנהגי אבלות -
איננו שומעים שירים, איננו מתגלחים
ואיננו מסתפרים.

אלא, שיתכן שמרוב האבלות יכנס
האדם לעצבות ולדיכאון חלילה.

מה עשתה התורה? הכניסה את
פרשת המועדים בפרשת אמור,
שלעולם תחול בימי הספירה...
הקריאה בתורה תנחם ותעודד אותנו -

בכל יום יהיו בעיניך כחדשים

כאילו היום הוא מקבל את התורה הקדושה!

משום כך, התורה לא כתבה על היום החמישים שהוא יום מתן תורתנו, כי מתן תורה נמשך כל יום, במשך אלפי שנים. יהודי שיושב ולומד "אמר אביי וגו'" - זוכה למתן תורה מחדש.

אומנם, מתן תורה כן מוזכר ברמז, במילים "וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'" (ויקרא כג, טז). ה"מנחה החדשה" היא התורה הקדושה, שיש בה התחדשות תדירה, בכל יום ויום.

נאמר בפסוק (מלאכי ג, יח): "וְיִשְׁבְּתֶם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים לְאִישׁר לֹא עֲבָדוּ".

הגמרא (חגיגה ט ע"ב) שואלת על פשר הכפילות שבפסוק: "היינו 'צדיק' היינו 'עובד אלוהים', היינו 'רשע' היינו 'אשר לא עבדו'!"

ומשיבה: "עבדו ולא עבדו - תרווייהו

ה"כלי יקר" (ויקרא כג, טז) הקשה, מדוע התורה אינה מציינת שחג השבועות הוא יום מתן תורתנו, כפי שהיא מציינת את מהותו של כל חג אחר? התורה אומנם מפרטת את ספירת העומר ואת קורבן שתי הלחם בחג השבועות, אבל לא מזכירה להדיא ששבועות הוא יום קבלת התורה.

יישובו מלמדנו יסוד יקר:

נאמר בתורה: "בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר סִינַי" (שמות יט, א), וביארו חז"ל (תנחומא פרשת יתרו סימן יג) שמילים אלו באו ללמדנו, ש"כשתהא לומד - אל יהיו בעיניך יְשָׁנִים, אלא כאילו היום הזה ניתנו".

עוד אמרו חז"ל (ילקוט"ש ראה רמז תתעז): "אֲשֶׁר אֲנֹכִי נִתֵּן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם" (דברים ד, ח), יהיו חביבין עליכם כאילו היום קיבלתם מהר סיני, ויהיו רגילים בפניכם כאילו היום שמעתם אותם".

בכל עת שיהודי לומד - עליו להרגיש

ומצביעה על דבקותו בהשי"ת ואת החביבות שהוא מחבב את התורה. אף פעם הוא לא אומר "גמרת", אלא רק "אני רוצה עוד".

ה"בעל שם טוב" הקדוש זיע"א פירש את הפסוק בתהילים (יט, ח) "תִּוְרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ": כמה שעמלו על לימוד התורה הקדושה - כאלו לא נגעו בה והיא נותרה עדיין תמימה - שלימה. ללמוד שאין לה סוף. כל סיום חייב להביא לחזרה נוספת או להתחלה חדשה.

עובד ה', כמוהו כעבד של בשר ודם שאינו יכול לומר לאדונו "עבדתי כבר", אלא עליו להיות מוכן ומזומן, בכל עת ובכל שעה, להתחיל את המטלה הבאה.

הוא אינו יכול להביט אחורה, על מה שכבר עשה, אלא עליו להביט קדימה, אל מה שיש לו עדיין לעשות. כמו כן, לא יכול אדם להביט אחורה, ולהסתפק במה שכבר למד וחזר,

צדיקי גמורי נינהו, ואינו דומה לזונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד". והדברים טעונים ביאור.

במשנה באבות (ה, כא) שנינו: "בן מאה - כאילו מת ועבר ובטל מן העולם". המספר מאה מסמל סיום. גם אדם שלמד מאה פעמים עשוי להרגיש הרגשה מעין זו. ללא ספק, יהיו פְּאֵלו שירגישו לאחר כל כך הרבה חזרות ש"למדתי כבר מספיק", והם נקראים "אֲשֶׁר לֹא עָבְדוּ" משום שעובד אלוקים לא ירגיש אף פעם שְׂבָעָה. לאחר כל סיום הוא ישעט קדימה אל התחלה חדשה. סיום המאה הראשונה מביא אותו מיד לתחילת המאה השנייה.

בעוד שבכל החכמות שבעולם, לאחר שאדם למד והשתלם בהן אין כל עניין לחזור על הלימוד שוב ושוב - בחכמת התורה אין הדבר כן. לא זו בלבד שהתורה עמוקה מיני ים ובכל חזרה נוספת מתחדשים ללומד דברים חדשים שלא עמד עליהם עד כה, אלא עצם החזרה מרוממת את הלומד

אותו לראות את תלמידי הישיבה הספרדים, בעלי התשובה, עולים ומתעלים בלימוד התורה וביראת שמים. ואכן הוא שמח שמחה גדולה לראות את התחדשותם של בני הישיבה.

וזכורני שבאחת ההזדמנויות אמר לי: "תסתכל על יהדות אשכנז. כל כך הרבה ישיבות וכוללים, כל כך הרבה תלמידי תורה וסמינרים, ואילו אצלנו יש כל כך מעט, וזאת למרות שמבחינה מספרית הספרדים מונים יותר מהאשכנזים".

"יסוד ההבדל" - המשיך ואמר - "נעוץ בכך שהספרדים מדברים כל הזמן על העבר. 'סבא שלי היה מקובל וסבתא שלי היתה צדקת גדולה...' וכך הם ממשיכים לעסוק בעבר, ולא עושים מאומה למען העתיד. לא זו הדרך לגדול ולצמוח בתורה! חז"ל (חגיגה יא ע"ב) אומרים שהמסתכל לאחור - ראוי לו שלא בא לעולם. בלימוד התורה יש להסתכל תמיד קדימה! זה סוד ההצלחה.

אלא עליו להסתכל קדימה ולהוסיף ללמוד עוד ועוד.

בספרים הקדושים מובא, שלא בְּכַדִּי התורה הקדושה מתחילה באות ב', משום שהאות הזו סגורה מלמעלה, מלמטה ומאחורה, ופתוחה רק קדימה, לרמוז לאדם: אל תִּפְּנֶה את מבטך לשום צד! הבט רק קדימה, חשוב תמיד איך להוסיף עוד ועוד בלימוד התורה הקדושה!

לפני עשרות שנים, בתחילת דרכי עם בעלי התשובה, למדנו באחד מבתי הכנסת בירושלים, והבאתי את רבי סלמאן דוד ששון שיאמר שיחה לתלמידים.

הוא היה עשיר מופלג, ירושה מאבותיו ואבות אבותיו שעסקו בעתיקות, והיה הנשיא של כל ישיבות "פורת יוסף". יחד עם עשירותו, הוא היה תלמיד חכם ומחבר ספרים. היתה לו אהבה מיוחדת לראות את התפתחותה של יהדות ספרד ומשום כך הזמנתי

קדימה - בהכרח שהוא נסוג אחורה. כל ילד שנולד נקרא "בן", כל אדם נקרא "בן אדם", מלשון בנייה. בשונה מבעלי חיים שנולדים עם כל תכונותיהם, כפי שאמרו חז"ל (בבא קמא סה ע"ב): "שור בן יומו קרוי שור, איל בן יומו קרוי איל" - האדם צריך לבנות את עצמו, נדבך אחר נדבך, ובכל יום להוסיף יצירה מחודשת לבניין אישיותו. כל זמן שהנשמה באפו עליו להתאמץ ולהתעסק בבניינו.

יתרה מכך: גם לאחר שאדם נפטר ונעשה חופשי מן המצוות - יש לו עדיין אפשרות להתקדם קדימה! חז"ל אומרים (עירובין ע ע"ב): "ברא כרעא דאבוה". ולכאורה יש להבין מדוע חז"ל מכנים את הבן בתואר "רגליים", מתאים יותר היה לכנות אותו ה"לב" או ה"נשמה" של אביו?

אלא, הרגליים - שבאמצעותן אדם הולך - הם ביטוי להתקדמות. גם לאחר שאדם נפטר, וכבר אין באפשרותו לקיים מצוות - שכן אמרו חז"ל "היום לעשותם ולא מחר לעשותם" (עבודה

הכתוב אומר (משלי כד, טז): "פִּי שֶׁבַע יפול צְדִיק וְקָם". כשהתארח המושגי הגדול רבי דן סגל שליט"א בישיבה, הוא שאל: מדובר כאן באדם שנכשל ונפל פעם אחר פעם, שבע פעמים, ואם כן, בתוך זמן הנפילות הללו הוא איננו צדיק, מדוע, אם כן, קורא לו הכתוב "שבע יפול צדיק"? מתאים יותר היה לומר "שבע יפול וקם צדיק", שכן בתום הנפילות, לאחר הקימה, הוא אכן צדיק.

ומיישב כי אדרבה, צדקותו היא בזמן הנפילות! הוא אינו משלים עם המצב, ומנסה לאחר כל נפילה לשוב ולעלות מחדש. מי שאינו צדיק - לבטח היה מביט אחורה, מתייאש ואומר: 'מה אני יכול לעשות? כבר נפלת פעם אחר פעם'. לעומתו הצדיק מסתכל תמיד קדימה, ואומר לעצמו: "פִּי נִפְלָתִי - קָמָתִי!" (מיכה ז, ח).

תפקידו של האדם בעולם הוא להתחדש בכל עת. אין מצב בו אדם עומד על המקום. אם אינו מתקדם

ההתקדמות וההתחדשות (ואביטה אורחותיך, פרץ, עמוד קצ"ו).

על הכתוב (דברים כו, טז): "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מְצַוֶּה לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים" דרשו חז"ל (תנחומא כי תבוא סימן א'): "בכל יום יהיו בעיניך חדשים, כאילו בו ביום נצטווית עליהם".

וכמו כן בקריאת שמע אומרת התורה (דברים ו, י): "וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ", ודרשו על כך חז"ל (ספרי ואתחנן, לג): "לא יהיו בעיניך כדיוטגמא [מכתב מאת המלך] יְשָׁנָה שאין אדם סופנה, אלא כחדשה שהכל רצין לקראתה".

הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, שחיבב את ה"חזון יחזקאל", אמר, כי מעולם לא חשב לחדש חידוש בטרם חזר על תלמודו לפחות שבע

זרה ג ע"א) - הוא יכול עדיין להמשיך ולהתקדם בזכות בנו, הממשיך את דרכו ועושה מעשים לעילוי נשמתו. בכך ממשיך הבן לבנות את אביו ולכן הוא מְכַנֶּה "כרעא דאבוה".

גם תלמידיו של אדם נקראים בניו, וכפי שאמרו חז"ל (סנהדרין צט ע"ב): "כל המלמד את בן חברו תורה - כאילו ילדו". גם הם מסייעים להתעלותו של רבם, גם לאחר פטירתו.

אדם שזוכה לחדש בלימוד תורה, בעבודת ה' - אין למעלה ממנו בעולם! זהו עצם הקיום: לחדש, להתקדם.

רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, תלמיד הגר"א, אמר שהוא מוכן לתת את כל שכר התפילות שהתפלל כל חייו - [והתפילות שלו בוודאי היו נשגבות ביותר] - עבור חידוש אחד של תורה! וללמדנו בא, עד כמה חשובה

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
 זיווג הגון, רפואה שלימה
 או להבדיל, לעילוי נשמה
 לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

גשם הם מוציאים את ראשם מהמים כדי לשתות את הטיפות החדשות! בכל חזרה מתחדשים דברים, זוכים לתוספת הבנה בעומקה של תורה, ועל כן 'היו בעיניך כחדשים'.

אדם שעמל על תלמודו וחוזר עליו שוב ושוב - יקבל את השכר הגדול ביותר בשמים.

הסטייפלר זצ"ל רגיל היה לומר, שבשמים לא נותנים שכר לפי שיעור הגאונות ומידת הכישרונות, או עוצמת הזיכרון - השכר נקבע לפי העמל והיגיעה, לפי מיצוי הכוחות! ואדם שעמל כל ימיו להתחדש ולהתקדם וכל סיום מבחינתו מוביל להתחלה חדשה - שכרו הרבה מאוד על פי פעלו (ראה ברכת פרץ פרשת כי תשא).

פעמים! מדובר כאן על גאון הגאונים שבוודאי גם בפעם הראשונה והשניה ירד לעומקם של דברים, ומכל מקום הרגיש כי בכל תוספת חזרה מתחדשת לו הבנה מעמיקה יותר, והוא הרגיש כי רק לאחר שבע חזרות בכוחו לחדש חידוש לַאֲמַתָּה של תורה (קובץ עומקה דדינה ח"ג עמוד 531).

חובה על האדם להתענג ולהתמתק מכל מילה של תורה, גם אם כבר שמע אותה מאה פעמים, כאילו היא חדשה.

עלינו ללמוד מן הדגים שבים: הם נמצאים בתוך שפע עצום של מים, לא חסר להם כלום, אולם כשיורד

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחה

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,

התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זררה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,

יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה